

לקח מהפרשה,

"אותם ואת אלעזר הכהן לצבא..." (לא' ו')

בצבאות העולם מקובל שמיון החיילים ליחידותיהם השונות נעשה על פי כושרם הקרבי ויכולתם הגופניות. הבדיקות הרפואיות והגופניות קובעות מי החייל המצטיין בכושר מלא ומתאים לשרת ביחידה קרבית, ומי לא. לא כך הייתה הבחירה לפני שעם ישראל יצא למלחמת מדין. כאן נבחרו החיילים על פי זכויותיהם וייחוסם, דהיינו זכות אבות, כמו שנאמר בחז"ל 'שאיין בודקים באסטרטיא של דוד' (לא היו צריכים לבדוק יחוס של מי ששירת בצבא דוד) שכולם היו צריכים להיות מיוחסים כדי שזכות אבותם תעזור לנצח במלחמה, או כמו שכותב רש"י בפסוקינו: 'אותם ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא - מגיד שהיה פינחס שקול כנגד כולם' וכן אמר שלמה: (משלי טז' לבי) 'טוב ארך אפיים מגיבור ומושל ברוחו מלוכד עיר'. אכן מושל ברוחו הוא חשוב וחזק יותר מאשר לוכד עיר! הגיבורים האמיתיים, גבורתם אינה בשדה הקרב, אלא בביתם ובמשפחתם! גבורה זו חשובה היא עד מאוד בשמים. וכיוון ששורשה של כל מלחמה בין שני עמים היא בעולמות העליונים, וכמו שאירע ליעקב אבינו שטרם שנפגש עם עשו נלחם עם השר שלו בעולמות העליונים, וכאשר ניצח אותו מלמעלה, יצא ממנו בשלום גם למטה, כשפגש אותו עם ארבע מאות האנשים. לכן השולט על עצמו ועל כעסו יותר חשוב מלוכד עיר, שכן הוא נלחם בשורש- במקור...

יש עוד סוג של אנשים הזכאים לעיטור 'גיבור מלחמה': יש לדאבוננו לפעמים מקרים שאישה פוגעת בבעלה שהבעל פוגע באשתו, מתנהג כלפיה בצורה מאוד לא יפה, משפיל אותה גם לעיני בניה ובנותיה. האישה בוכה ומספרת זאת להוריה ומעגל המריבה מתרחב ומתפשט, האש מתלקחת לתבערה ובשל כך מגיעות כידוע כל הצרות. אולם יש נשים צדקניות היודעות לבלום את פיהם בשעת מריבה. יודעות הן שאם הריב ימשיך הרי שהבעל שלהן יענש ח"ו, כי האדם נתפס על אונאת אשתו, והפרנסה תתמעט מביתם, וסוף כל סוף גם היא תסבול מכך מאוד. (כמובן שכשמדובר בתופעה חייבים לטפל בזה אצל גורמים מקצועיים ולספר את כל הדרוש לצורך הטיפול...)

אישה צדקנית תולה את מה שבעלה עושה לה באשמתה, היא אומרת לעצמה שאם בעלה העליב אותה אולי ברור הוא שהיא העליבה פעם את שכנתה. נכון שאין בזה כל צידוק למעשיו של בעלה, אבל בכל אופן גם היא אינה נקייה מחטא. התגובה אז לפגיעה תהיה שונה, היא לא מעצימה את המריבה, אלא הולכת לאחת מפינות הבית, ואומרת לקב"ה: 'יהי רצון ששתיקתי שאשתוק הפעם תחשב בעיניך כמעשה גדול, ותנקה בכך מעוונותיי'. אם ח"ו יקרה מקרה כזה פעם נוספת, תתפלל שבזכות השתיקה ה' יחסוך ממנה דום לב או אירוע מוחי וכדו' שהרי היא שותקת כדי לעשות את רצון הבורא להיות מהנעלבים ואינם עולבים שעליהם אמרו חז"ל: 'הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם הכתוב אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו'.

צער זה שהאישה מקבלת על עצמה באהבה, ייחשב לה אפוא כמצווה, ואז הריווח שלה יהיה כפול ומכופל! שהרי בכל מדינות העולם מקובל שיש לנפגעי מלחמה זכויות גדולות: הנחות במיסים, אפשרות לרכישת רכב בחצי מחיר, והטבות מהטבות שונות. גם האישה או האיש הבולמים פיהם בשעת מריבה ויש להם צער מכך, זכאים להיחשב כנפגעי מלחמה הלא היא מלחמת ה' 'ומלכותא דרקיעא כעין מלכותא דארעא' (התנהגות הבורא עמנו כאן היא כעין התנהגות המלכות עם אזרחיה בעולמינו) וגם הם יקבלו הטבות רבות מריבון העולמים. (עלינו לשבח)

פינת החלצה

פדיון הבן בתקופות השנה

- א: סעודת הבן נחשבת לסעודת מצווה ופוטרת את הבכורות שמשותפים בה מתענית בכורות.
 ב: מותר לערוך את סעודת הפדיון בחול המועד ואין בזה בעיה הלכתית שאין מערבים שמחה בשמחה.
 ג: כל הנ"ל נכון גם אם הפדיון מתקיים אחרי שעברו כבר יותר משלושים יום והסעודה לא בזמנה.
 ד: מותר להביא תזמורת לסעודה גם אם הסעודה מתקיימת בימי ספירת העומר ובימי בין המצרים.
 ה: מותר לכל המשתתפים לאכול בשר בסעודת פדיון הבן גם כשהסעודה מתקיימת בימי בין המצרים.
 ו: מותר לאבי הבן להסתפר לכבוד המצווה גם בימי בין המצרים חוץ משבוע שחל בו תשעה באב.
 ז: מותר להורי הבכור ללוש בגדי שבת לכבוד המצווה גם כשהפדיון בשבוע שחל בו תשעה באב.

**"כל דבר אשר יבא באש
תעבירו באש וטהר..."** (לא' כג')

**'אשר יבא באש' - זה אש יצר
הרע.**

**'תעבירו באש' - 'זה אש
התורה'. כמו שכתוב: 'הלא כה
דברי כאש', אין תיקון ליצר
הרע אלא באש התורה.**

ואמרו חז"ל: (קידושין כט')
'בראתי יצר הרע בראתי לו
תורה תבלין. (תרופה) וזה
שאמרו: 'אין ביעור חמץ אלא
שריפה', אין ביעור לחמצו של
היצר הרע, אין תקנה ותיקון
אלא לשרפו באש התורה.

(חתם סופר)

הפייסבוק – הפנים שלא הכרתם חלק ד'

בשבוע שעבר מנינו חלק מהסיכונים שיש בפייסבוק.

התמכרות - הילדים נשאבים לשם למשך שעות מה שפוגע בתפקוד היום יומי ובלימודים, **ופגיעה בפרטיות** – כותבים את השם, את מקומות הלימוד והבילוי, ונחשפים גם לאנשים לא 'הגונים' שמנצלים זאת גם למעשי פשע, פריצות וכדו' השבוע נתוודע לסיכונים נוספים: החשיפה לציבור גדול של אנשים יוצרת בהכרח גם חשיפה לסוטים, שמשתמשים בחברות בפייסבוק כדי לנצל במיוחד ילדים בצורות שונות... ורק כשנחשפות פרשיות על דופילים מבינים כמה זה עלול להיות חמור.

גנבת זהות: קל להתחזות ברשת לאדם אחר, ילדים פותחים דף פייסבוק על שם חבר, ותחת הזהות הבדויה מרשים לעצמם לחרף ולגדף להפיץ שקרים ולגרום לו לנזק שלא ישוער...

צניעות: הרבה מהתמונות והפרסומות הן לא צנועות בלשון המעטה. חבל לחשוף את הילדים לחומר כזה בגיל כל כך צעיר ולהצית להם את הדמיון והיצר.

ישנם סיכונים נוספים ואין צורך להרחיב. אז מה לא לפייסבוק? על כך אי"ה נכתוב בשבוע הבא. ...

שבת שלום, שושנה.

סיפור לשבת

על חבל דק – קדימה!

פתח אף פתח יושבים החבורים תלמידי ישיבת 'תומכי תמימים' ומנגנים, מתופפים קלות בידיהם על-פי קצב הנגון על שלחנות העץ הפשוטים. קנקני מים, בקבוק משקה וכמה קרקרים מנחים על צלחות. רוח של התעוררות ואחנה חסידית מרחפת עליהם, קדשה, רצינות ושמחה מתמזגים באולם חדר האכל – התנעדות בישיבה. עם ה'תמימים' יושב המשפיע ר' מנדל, עיניו החודרות עצומות לרגע פאלו הוא חושב או מהרהר במשהו והתמימים ממשיכים בנגון הגעגועים. לפתע, מתנער ר' מנדל פאלו מתעורר מחלום, מלטף את זקנו הצח, מרים כוסית 'לחיים' ומתחיל לספר: השנים היו קשות ופרות ברוסיה הקומוניסטית, המוני יהודים נתפסו פשה מלמדים ילדים תורת חיים, מתעסקים בבניית מקנאות או עושים ככל אשר ביכלתם לשחרר משפחות שלמות מעמק הבכה. מאות חסידים נהרגו על לא עול בכפם ואלפים נשלחו לגלות בסיביר ומיטב שנותיהם בוזבו בעבודות פרך של חציבה, פריית עצים וסלילת דרכים. גם אני 'זכיתי' לרצות עגש שכזה בסיביר הקפואה, ובמחנה-העבודה בו שפנתי היו ערב-רב של אנשים מכל גוני הקשת החברתית. סוחרים ואנשים מלמדים שהאשמו באשמות מגחכות שכנו בצריף אחד עם פשוטי עם פושעים ושוודים מסכנים ונבצרים מדעת. מדי פעם נערכו שיחות ממשכות בין האסירים ונהלו דיונים ערים ומעניינים ביותר. באחת הפעמים ספר אחד האסירים שהוא לולן, ובעבר התפרנס ממעשי להטוט שונים ומוזרים. אותו אסיר אף תאר לחבריו כיצד הלך, קפץ ורקד על חבל דק שנמתח בין שני בניינים גבוהים ותוך מספר דקות מרתקות הגיע מקצה אחד של החבל לקצהו השני. האסירים לא זכו להאמין למשמע אָנָם והלולן הבטיח להם שביום בו ישחרר ממחנה-העבודה ידגים להם את להטוטו המסכן במקום זה בדייק.

עברו זמנים, חלפו שבועות וחדשים והיום המיחל הגיע, האסיר הלולן קבל את תעודת השחרור ובהסכמת מפקדי מחנה-העבודה נמתח חבל דק בין שני עצים גבוהים והלולן קים את הבטחתו. הוא צעד על החבל המתוח, קפץ עליו ורקד משמחה לקול תשואות הקהל הנרגש שעמד למטה והתלהב בצוהר בלתי-רגילה מהמופע המרתק והמסכן. כשהגיע הלולן לצד השני של החבל והורד מן העץ אחר פבוד גדול, התגודדו סביבו חבריו הנרגשים ושאלה בפייהם: "כיצד הצלחת להלך בשלום-נפש על חבל המתוח בגובה רב כל-כך בעוד הנך רואה את התהום פעורה תחתך? הכי פל תזוזה לא נכונה או שגיאה מקרית עלולה להמית עליך אסון של מות בטוח, כיצד מסגל אתה לקפץ, לרקד ולהתקדם בבטחון רב שכזה?" כחפץ חברים הלולן בגרונו, הביט בהם בחשיבות וענה בבטחה:

"למען האמת, תורה שלמה היא מלאכה זו וכללים רבים מרביבים אותה. שעות של אמונים ונזרות לאין-ספור מביאות לתוצאה שראיתם בעיניכם, אך ישנו כלל אחד – כלל-ברזל ראשון אותו צריך לזכור, לשון ולהפנים בכל רגע נתון, והוא: לא להביט על הגבה העצום! לא לשים לב לסכנות שמתחת! לא לראות דבר סביב ולא להקשיב לתשואות הקהל! – יש לכונן, להסתכל וללכת – קדימה! רק המטרה מנחת בראש, וכל השאר פשוט לא קים! פאשר נוהגים לפי כלל זה מצליחים ללכת בבטחון גמור ובראש מורם, לצלח את הקשיים ולהגיע למקום הנכון בלי פגע." סים ר' מענדל את ספורו, עיניו הנוצצות הביטו באהבה על פרחי החסידים היושבים סביבו. באגרופו הטיח על השלחן שהנדעצע קלות ואמר בקול:

"תמימים, זכרו היטב! יש לכונן, להסתכל וללכת קדימה! תמיד קדימה ורק קדימה! רק מטרה אחת מנחת בראש, וכל המניעות והעכובים שמופמן לנו העולם – אינם קמים! כל החששות של ימה יאמרו! 'ואיך יגיבו!', 'וכיצד אני נראה בעיני פלם?' – לא מטרידים כלל את מחשבותינו!

"אין צורך לחשש כיצד נעמד במשימה ואיך נגיע אל היעד, צריך ללכת קדימה – לחיות את ההתקשרות לרבי ולצעד בבטחון ומתוך אמונה, וכך להתקדם קדימה לעבר המטרה והשלמות הנצחית – הגאולה!"